

et Hensyn, som Lovgivningen allerede forsaavidt opfordrer til, som jo de nu bestaaende Regler for Bøvelproceduren for den væsentligste Del ere begrundede i dette Hensyn, saa at den Bøvelberetigede saafnart som muligt kan naae at faae Dom. Jeg har ganske vist nogen Betænkelighed derved, idet jeg, som jeg allerede antydede ved 1ste Behandling, ikke er overbevist om, at der er nogen virkelig reel Grund til at bestræbe sig for at tilveiebringe en hurtigere Behandling i Bøvelproceduren. Jeg har mine Tvivl om, hvorvidt der er Grund til saaledes at favorisere Bøvelproceduren yderligere, end den allerede er det efter Lovgivningen, fordi Bøveler nu ikke længere kunne bringes som særlige Dokumenter, der bruges af Handlende eller i Handelsforhold, men ere bleve en ganske vilkaarlig Form, hvori man efter Behag iklæder et Gjældsforhold, og som bruges af andre Samfundsclasser end Handlende. Det er jo klart, at naar man aabner en Bøvelkreditor denne hurtige Udsigt til at faae Dom, vil man ogsaa i mange Tilfælde sætte ham istand til at komme forud for andre Kreditorer i Henseende til Fyldestgjørelse overfor en Mand, der er insolvent og staar i Begreb med at gaa fallit. Ligesom vor Lovgivning nu allerede har anerkjendt, at der ikke er Grund til at privilegere Bøvelfordringer i og for sig i Konkurstilfælde, har jeg ogsaa nogen Tvivl, om der egentlig er nogen Anledning til at favorisere Bøvelsager yderligere, eller om man ikke derved vil i mange Tilfælde uden nogen egentlig i Sagens Natur liggende virkelig Grund forstærke den, der er i Besiddelse af Bøvel, Udgang til Dækning paa andre Kreditors Beskøftning. Men, som sagt, det erkjender jeg, der kan være forskellige Meninger om, og jeg kan derfor henholde mig til, hvad jeg allerede ved 1ste Behandling har ytret, at, forsaavidt en saadan Regel skulde finde Repræsentationens, baade dette og det andet Things Bifald, vil jeg heller ikke se nogen væsentlig Betænkelighed ved at gaa ind derpaa. Jeg finder det rigtigt, at den Spørgsmaalbestemmelse, som indeholdes i andet Stykke af Ændringsforslag Nr. 3, er bragt i Forslag. Jeg betragter det nemlig finansielt taget som en Ting af ganske overordentlig ringe Betydning for Statskassen, ligesom det ogsaa er en Ting af ganske overordentlig ringe Betydning for de Embedsmænd, der endnu ere spørgsmaalbestemte. Man kan maasse sige slet ingen Betydning, thi Forholdet er jo ikke det, at de ville faae disse Indtægter efter den nugjældende Ret, idet man efter den forfølger Bøvelsager i den ordinære civile Processus Former, og saaledes ikke betaler Mere end de sædvanlige Gebyrer. Jeg betragter altsaa hele denne Sag for, fra et finansielt Standpunkt, at have saa overordentlig ringe Betydning, medens det iøvrigt er haardt for Bøveldebitor, der maa betale Bøvelen, ogsaa at skulle betale dette høiere, særegne Rettsgebyr. Jeg finder derfor, at det er en Rettelse, som man meget

godt kan indrømme. Hvad Ændringsforslaget Nr. 4 angaar, da kan jeg hellerikke derimod finde nogen Indvending; navnlig er det jo klart, at, naar Ændringsforslaget Nr. 3 vedtages, saa at altsaa Bøvelsager blive Gjøstretssager, hvoraf Følgen er, at Forligsmægling ikke foretages ved Forligssekommisjonen, men ved Retten selv, saa vil en Forligsmægling i Bøvelsager kunne foregaa uden nogen som helst Tidsspilde, og det vil maasse derfor hyppigere end nu kunne forekomme, at Parterne ere villige til at samtykke i, at saadan Forligsprøve foregaa. Allerede nu maa jo forresten Forholdet siges at være saadan, at Forligsmægling i Bøvelsager meget godt kan finde Sted, naar begge Parter dertil ere villige; thi der er Intet, der forhindrer Bøvelkreditor i at indfalde sin Modpart til Forligsmægling, og forsaavidt Modparten frivillig møder, er der jo hellerikke Noget som helst i veien for, at Forligsmægling kan foregaa og Forlig afsluttes. — Hvad Ændringsforslagene til § 4 angaar, skal jeg, dertil bemærke, at det efter min Mening jo har en meget ringe praktisk Vigtighed, om de vedtages eller ikke. For mig staar det saaledes, at de egentlig kun ere en Komplikation af den nugjældende Ret, end ny Giendommelighed, man sætter til de bestaaende Regler, og som alle Bekomnende ville have at rette sig efter for Fremtiden, uden at der i Grunden opnaas nogen Fordel derved, som har allermindeste praktiske Betydning. Det Hensyn at tilveiebringe Lighed mellem Proceduren ved Spø og Handelsretten og de øvrige Retter har efter min Mening meget ringe Betydning; thi Spø og Handelsrettens Procedure er jo engang fuldstændig forskjellig fra den almindelige Procedure, og da man ikke kan tænke paa at overføre de øvrige meget vigtigere processuelle Regler, der gjælde ved Spø og Handelsretten, til de almindelige Retter, men det aldeles maa opgives at kunne tilveiebringe nogen almindelig Lighed, synes jeg, at det er kun af meget ringe Interesse at tilveiebringe Lighed paa dette ene Punkt. Jeg kan derfor ikke skjonne rettere, end at det, som sagt, er en Komplikation af de bestaaende Regler, der ikke retfærdiggjøres ved nogen dertil hørende praktisk Nytte. Derfor ser jeg helst, at Ændringsforslaget Nr. 5 ikke vedtages, men iøvrigt kan jeg, som sagt, kun tilføie, at det er et overmaade ubetydeligt Spørgsmaal, som jo Ingen kan tillægge nogen afgjørende Vægt, hvad enten det afgjøres i den ene eller den anden Retning. — Ændringsforslaget Nr. 6 maa jeg betragte som en ligefrem Følge af Ændringsforslaget Nr. 5. — Hvad angaar Ændringsforslaget til § 9, da betragter jeg det, som det egentlig indeholder af Nytt overfor Lovforslaget, kun at være dette, at der i Ændringsforslaget indføres en udtrykelig Udtalelse om, hvorledes den Sikkerhed, som tages ved Fogedforretningen, skal være stillet ligeoverfor Afkræftelsesreglerne i Tilfælde af Konkurs, medens dette